

Milan Petek Levokov

Nad mestom luna

Malik je sedel na pragu barake in kadil cigareto. Bila je noč, sedel je v temi in si vsake toliko časa z rokavom srajce obrisal potni obraz. Poletje je bilo že mimo, a soparna vročina nad mestom še ni popustila. Tisti večer je pokadil že dva zavojčka cigaret in dim ga je žgal v grlu in v prsih, vendar se za to ni zmenil. Bil je živčen in moral je kaditi, cigarete so ga pomirjale. Tako kot požirki žganja iz steklenice, ki jo je imel pri sebi. A vedno je napravil le en požirek, nič več; dovolj, da si je splaknil žgočo sluz od dima iz ust. Kdaj drugič bi se napil, spraznil vso steklenico v dveh, treh požirkih, a ne nocoj. To noč je moral ostati buden in pri močeh. V baraki, v zadnjem izmed treh prostorov, je rojevala Seuda, njegova žena, porod je trajal že od večera. Starejša ženska iz četrti, izkušena v teh stvareh, je bila ves čas pri njej, nič mu ni bilo treba skrbeti, razen če – ne, na tisto ne sme pomisliti. Če že pomisliš na nesrečo, jo s tem priklieš.

Zato je razmišljal o lepih stvareh in ne o tem, da bodo od jutri še ena otroška usta v hiši več, sedma po vrsti. Tako je bog dal in človek pri tem ne more nič odločati. Lahko je srečen, da so vsi živi in zdravi, še posebno on, ki si služi denar s prenašanjem tovara na mestni tržnici. To je lepo delo, sicer garaško, a boljšega nikdar ne bo mogel dobiti. Cigan je, brez šol, nepismen, le na denar se spozna, to pa je dovolj. Taki kot on so lahko srečni, če sploh imajo delo. In Malik ga je imel; vedel je, da ima svojo usodo zapisano na obrazu. Njegov temni obraz in vranje črni lasje so ga izdajali, a se zaradi tega ni vznemirjal. Kaj ne živijo v tej četrti enaki reveži kot on? Veliko je Ciganov, kot je on, še več pa priseljencev od drugod, z vzhoda in juga, vseh barv so, v vseh mogočih jezikih žlobudrajo, kot da bi te ljudi semkaj zanesli vetrovi, ki se včasih podijo čez ravnico in dvigajo prašne vrtince.

Malik je bil s svojim delom na tržnici zadovoljen. Če si priden pri delu in se znajdeš, nisi nikdar lačen; vedno se najde dovolj sadja in kruha, da se ob delu naješ, zraven tega pa še kaj prineseš domov. In veliko ljudi

srečaš, vedno izveš kaj novega, česar sicer, če bi živel in se gibal samo v tej predmestni barakarski četrti, nikdar ne bi izvedel. Saj, v hiši imajo elektriko in tudi televizor, ves dan je prižgan in se vrtijo novice, a tistega, kar človek sliši na ulici, tistih vesti nikdar ne povejo po televiziji. Tam poročajo o ne vem kakšnih dogodkih v glavnem mestu ali o vojnah v tujini, letalskih nesrečah in brodolomih ladij, v katerih vedno umre nekaj sto ljudi, v njihovem mestu pa se to nikdar ne zgodi. Mesto, v katerem živi, je pač brez letališča, do morja sicer ni daleč, a tam se, razen poleti, ko obale preplavijo počitnikarji iz notranjosti dežele, nič ne dogaja. Zato je njihovo mesto po televiziji le redko omenjeno.

Zadnji takšen dogodek, pri katerem bi televizija lahko omenila njihovo mesto, je bila nesreča avtobusa s turisti, ki so prihajali iz neke dežele na severu. Bilo je ponoči, šofer je med vožnjo zaspal in vozilo je treščilo v hišo ob cesti. Zgodilo se je nekaj kilometrov pred mestom, umrlo je pet ljudi, a to je bilo premalo, da bi ta novica zasenčila potop trajekta na nekem drugem delu sveta. Bila pa je ta nesreča še nekaj časa vir pogovorov po mestnih trgih in ulicah, zato to, da novica ni bila objavljena, ni nikogar razžalostilo. Tistemu, ki je v nesreči izgubil človeka, je malo mar, ali o tem poroča televizija ali časopis iz glavnega mesta, bolečina ostaja enaka. Tako je vsaj mislil; sam še nikdar ni nikogar izgubil v nesreči. V njegovi družini – očeta ni poznal – je mati umrla pred dvema letoma, zaradi srca, pešalo ji je že lep čas in vedeli so, da bo nekega dne konec. In je bil, zaspala je pred televizorjem, kot negiben kip je bila in šele ko jo je žena poklicala k malici in se ni oglasila, je videla, da je mrtva. Smrt je bila v teh revnih mestnih ulicah naravna zadeva; ob njej se je veliko govorilo in tarnalo, že drugi dan po pogrebu je življenje steklo kot po navadi. Moral je na delo na tržnico in tam je pozabil na žalost, ki jo je nosil v sebi. Nekako se mu je stopila v prsih med pogovori z drugimi ljudmi, ko je vsak omenjal svoje doživljanje smrti staršev. Bolečina se je porazdelila in izginila, zvečer je prišel domov z dvema vrečkama sadja in zelenjave, zraven pa je imel še košček slaščice, ki jo je vsak dan jemal za mater – in šele na vratih se je spomnil, da je mati umrla. Pa je slaščico dal otrokom in bili so je veseli, to pa je bilo tudi prav. V življenju je pač tako, medtem ko nekateri umirajo, se druge rojeva novo življenje. Zanj je treba skrbeti, misliti na žive, to je glavno.

– Nocoj se mi bo rodil otrok, jutri grem delat in ženi bom prinesel najboljši kos mesa, ki ga bom dobil pri mesarju na tržnici, si je zadovoljno prikimal Malik in napravil nov požirek iz steklenice.

Mesar mu je meso obljubil že pred časom, podaril mu ga bo, dober človek je in rad ima otroke. Ženi bo povrnilo moči in ob kreпки hrani bo

imela dovolj mleka za otroka. Da, mesar je dober človek, je še enkrat pomislil, lepo je poznati dobre ljudi. Tudi soseda, ki bo prve dni po porodu pomagala ženi v hiši, je dobrega srca. Po nekaj dneh bo žena spet na nogah, trpežna je, spet bo vse po starem, le ena otroška usta bodo več. A otroci so božji blagoslov in vedno se najde dovolj hrane zanje; kjer je sitih šest ust, tudi sedma ne trpijo lakote.

Vse to je Malika pomirjalo tisti večer, a nenavadna živčnost, ki jo je čutil v sebi že nekaj časa, ga še vedno ni zapustila.

Spremljal je ženino nosečnost zadnjih nekaj mesecev in opažal nemir, ki se je nabiral v njej. Tako kot je naraščal njen trebuh, je tudi Seuda postajala nemirna, in ta nemir se je selil še v Malika. Ko jo je vprašal, ali je vse v redu, ali jo kaj boli, je odvrnila, da je vse v redu in naj nič ne skrbi. Otrok je otrok, peti ali sedmi, saj je vseeno. Ampak s tem ni pregnala skrbi ne sebi ne njemu, videl je njen obraz in kretnje, ko se je mrščila ob pogledu na svoj trebuh, in bal se je, kaj se v tem trebuhu dogaja.

– Peljal te bom k zdravniku, Seuda, ji je rekel. Slikal ti bo trebuh in boš pomirjena, pa še za otroka bova izvedela, ali bo fantek ali punčka; cunje mu boš lahko pripravila ...

– Ni treba, je odkimala žena. Fant bo, brca kot fant. Sicer pa glede cunj ni težav, za enega ali drugega jih imam spravljene. Ne skrbi, to so ženske zadeve ...

Res, šest otrok sta do takrat imela, tri deklice in tri fantke, cunj za ene in druge je bilo dovolj. Sploh pa, vsaj v začetku je tako vseeno, ali je fantek ali deklica, plenice so enake za vse. Žena je imela prav; le zakaj bi skrbel za te stvari, to so ženske zadeve. Prihod novega člana družine je srečen dogodek in ob tem je treba misliti vse najboljše, le lepe stvari. O kosu mesa, ki ga bo tri dni zapored dobival od mesarja, o darilih, ki jih bodo k hiši prinesli sosedge in sorodniki, in o tem, da se bo za konec tedna, v soboto, ko se zapre tržnica, pošteno napil s prijatelji. Od veselja. Na dvorišču za barako bo pripravil srečanje, pijačo ima že pripravljeno in to bo dogodek, ki se ga bodo še lep čas spominjali. Rojstvo otroka je treba proslaviti. Še vsakič se je tako napil in potem preležal nedeljo na kavču, dokler se mu žganje ni razkadilo iz glave. V ponedeljek je seveda spet moral na delo. To pa tudi ni bilo slabo, ker je spet srečal staro družbo. To so lepe stvari in o teh stvareh je zdaj razmišljal. In še o čem drugem.

O luni, recimo. Saj, tudi sonce je bilo zanj zanimivo, a v sonce ni nikdar mogel pogledati naravnost, jemalo mu je vid, luno pa je lahko brez skrbi pogledal v njen blede obraz in jo mirno opazoval. Tako kot nocoj.

Nocoj je bila luna polna, kot hlebec rumeno zapečenega kruha je lebdele nad svetom, le stegniti bi moral roko in sneti ta hlebec z nebesnega

oboka – hja, zanimiva reč, ta luna. Všeč mu je bila. Na dvoriščih preostalih barak v četrti ni bilo veliko luči, le redke svetilke so bile postavljene na križiščih, zato je bil pogled na nebo vedno zanimiv. Pogled na luno, seveda. Všeč mu je bilo, ko se je debelila in postajala okrogla, ko pa je izginjala, je bil rahlo žalosten.

– Neumnost, se je zasmel sam sebi. Le kako more biti človek žalosten zaradi lune!

Pa je bil vseeno žalosten; rajši je imel njeno podobo, ko je bila svetleč hlebec nad svetom. Zdelo se mu je, da je svet takrat bolj varen, da bedi nad njimi še nekdo. In tudi ulice med barakami so bile takrat zares varnejše, luna jih je razsvetljevala in v njeni svetlobi je človek opazil nevarne luknje in kamne, ki so štrleli iz kamnite poti.

Da so na luni pristali ljudje, je slišal; veliko let je bilo že od takrat in on se tega ni spominjal, bil je še premajhen. Ljudje so na luno prileteli z raketo, stopili na tla, se slikali in vrnili domov, nekako tako naj bi bilo. In za to, da ugotovijo, da je tam prazen svet, suha pustinja, so zapravili na kupe denarja. Ne, on česa takega že ne bi storil. Bilo pa mu je tudi prav, da se ljudje na luno niso več vračali. Pustiti jo je treba pri miru, naj kroži po nebu in razsvetljuje noči, tam je njeno mesto – kot je njegovo na tržnici. Vsakdo naj opravlja svoj posel, kot mu ga namenja usoda. To so stvari, v katere se človek ne bi smel mešati, usoda je nekaj, čemur se ne da ubežati, četudi bi se skrtil na luno. Tudi tam ga čaka in zgodilo se mu bo, kar –

Takrat je iz sobe, skozi okno, zaslišal krik. Ženin glas je bil to, njen krik – zagotovo!

Stara žena, ki je pomagala pri porodu, je bila prva, ki je imela novorojeno bitje v rokah in je prva kriknila. Od presenečenja, narahlo, a porodnica jo je vseeno slišala.

– Kaj? je dahnila proti ženski, ki je držala dojenčka. Poskušala se je dvigniti, a je omahnila nazaj na posteljo. Porod ji je izpil moč iz telesa, kot da bi bilo novorojeno bitje vampir, ki ji je posesal kri, zdaj pa jo zapušča in odhaja v svet.

Za porodnico je bil to naporen porod, šest otrok je že rodila, pred dvema letoma celo dvojčka, a tako naporno kot tokrat še ni bilo. Zadnje tri mesece jo je bitje v trebuhu vsak dan bolj obteževalo, kot da v resnici ne bi nosila otroka, temveč kamen, ki se čedalje bolj razrašča in jo vleče k tлом. Kot da bi tovorila skalo v trebuhu.

Večkrat se je zalotila ob misli – ta misel se je prikradla vanjo skupaj z naraščajočo težo trebuha in vsak dan je postajala jasnejša in večja, tako kot njen trebuh –, da do bremena, ki ga nosi v sebi, do tega novega bitja, ne čuti nič lepega, nič dobrega, temveč sovraštvo. Ta na novo odkrita

misel jo je sprva pretresla; vse svoje otroke je imela zelo rada, čas pred porodom pa je bil zanjo vedno blagoslovljeno stanje z občutki, ki jih ni mogla izraziti z besedami. Lep čas je bil to, najlepši v njenem življenju, ko se je čutila z otrokom kot eno; po porodu se je to spremenilo, dojenčka je sicer privila k sebi, mu dajala mleko iz prsi, a vedela je, da sta se za vedno ločila, da sta zdaj dve bitji, ki gresta v življenju vsako po svoji poti; sprva seveda skupaj, a potem čedalje bolj narazen, tako kot je bilo pri vseh otrocih. Takšno je pač življenje.

Zdaj pa je bitje v sebi sovražila – kaj to pomeni?

Ko je kdaj prej kakšen otrok z brco v njenem telesu opozoril nase, si je kljub bolečini pobožala napeti trebuh.

– Le brcaj, mu je dejala, tiho, sama zase, in vedela, da jo bitje sliši, ker sta še vedno eno. Le brcaj, to je znak krepkega življenja, ki se razvija v tebi in ki ga boš kmalu potreboval ...

Ko je zdaj, pri sedmem otroku, začutila enako brco, se je od bolečin skremžila, potem pa s pestjo udarila po trebuhu, da bi bitju, ki jo je prizadelo, vrnila na enak način.

– Na, trpi tudi ti ...

Njen lastni udarec jo je zbolel, a zavest, da je prizadejala bolečino tudi bitju, ki ga ni marala, je njeno bolečino zmanjšal.

Zadnji mesec je bil zanjo čas trpljenja in porod je pričakovala z olajšanjem, ki se je le rahlo mešalo z radovednostjo: kakšno bo bitje, ki jo tako zdeluje? Najbrž bo fantek – le fantki so tako nemirni že pred porodom; in tudi podobe v kartah, ki jih je zanjo metala soseda, so ji vedno napovedovale moškega otroka ...

Med porodom je zaradi bolečin izgubljala zavest, pogrizla bi si prste, če ji rok ne bi privezali k postelji, med zobe pa potisnili kosa cunje, da si ne zgrize ustnic. Zdaj je bil plod zunaj, bolečine so minile, le še nemoč je ostala in jo vlekla nazaj na posteljo.

– Pokaži mi ga! je hkrati zaprosila in ukazala.

Ženska je pokimala. Seveda ji ga bo pokazala, otrokova mati je, pravico ima, da ga vidi, najvišjo pravico pod soncem – le še spere in obriše ga, potem bo morda drugače ...

– Pokaži! se je spet oglasila porodnica, skoraj že nestrpno. Le zakaj se ženska z novorojenčkom v rokah tako obira, zavlačuje trenutek, ki je za vsako mater najsvetejši, ko si otroka prvič privije k sebi – ?

Potem ga je le ugledala: temno moder obraz z izbuljenimi očmi, z ozko režo namesto nosu; kjer bi morala biti usta, pa je vanjo režala široka odprtina brez jezika, le rdečina živega mesa. Glava ni imela ušes, vsepovsod po glavi, tudi po licu in zatilju, pa so bile posejane velike modrikaste

bradavice. Rodila je spačka, najgrše bitje, kar jih je kdaj uzrla v življenju. Zakričala je. Njen krik, ki ga je rodila bolečina, se je nadaljeval v tuljenje, podobno tuljenju živali, v grozi in hkrati žalosti pred nečim, čemur ne more uiti in jo bo pogubilo –

Takrat je v sobo s porodnico naglo stopil možki, skoraj vdrl skozi vrata. Malika je ženin krik vrgel pokonci, zadel v živo, kot da bi se mu zaril nož v telo.

– Kaj se je zgodilo, kakšna nesreča?

Obstal je: videl je porodnico, ki se je zvijala na postelji, še vedno privezanih rok, in žensko ob njej, ki je zavijala v cunje pravkar rojeno dete.

– Kaj je? je v grozi ponovil Malik. Pa menda ne, da je z njo kaj narobe – s Seudo?

Bal se je za ženo. V hiši je šest otrok in bog ne daj, da bi se zdaj njihovi materi kaj zgodilo, kaj bi sam?

– Z njo je vse v redu, odvrne ženska. V šoku je, a se bo že pomirila.

Porodnica je prenehala tuliti, zdaj je še samo hlipala. Miže. Potem je spet odprla oči; prizor moža in ženske ob njem jo je pomiril. Ko pa je zagledala v njenih rokah povoj, iz katerega je silila otroška glava, se ji je bolečina vrnila in spet je zatulila.

– Odnese to stran! je ženska ukazala Maliku in mu dala v roke zavoj.

– Dete?

– To ni dete! Odnese!

– Kam?

– Kamor koli. Na skrito, da te kdo ne vidi! Še prej pa mu razbij glavo, tako bo najboljše!

Bila je stara in izkušena ženska, in čeprav le zdravilka z mažami in zelišči, je bila zraven večine porodov v tej revni četrti. Če se je kdaj pri kakšnem zapletu – tudi ko so k porodnici prišle izšolane babice iz mestne bolnišnice –, so poklicali njo. Storila je, kar je bilo prav in česar se je naučila v več tisoč podobnih zgodbah, in rešila porod. Zgodilo se je tudi, da sta otrok ali pa porodnica umrla; včasih eden, včasih oba. Bojevala se je za njihova življenja, a zoper usodo ni mogla. Najhuje je bilo, če je umrla porodnica; možki pri hiši je izgubil ženo in otroci mater. Smrt dojenčka ni bila nič posebnega, bo pač preživel naslednji, ki bo prišel na svet. Seveda če bo usoda tako hotela. Vedela je za skrivnost, kako se prihaja na svet, prav tako pa, kako se z njega odhaja.

– Kaj čakaš! je ukazala možu. Bi rad imel nesrečo v hiši?

Odrgnila je krpo, s katero je povila otrokov obraz, in mu ga pokazala. Mož se je ob pogledu na spačka stresel in odmaknil, a mu je ženska znova potisnila zavoj v roke.

– Pojdi! Jaz bom poskrbela zanjo!

Zdaj je prikimal; videl je otrokov spačeni obraz in bilo je dovolj, da je vse razumel. Ne, nesreče noče pri hiši, vse bo naredil, kot mu ukaže. Zavoj z dojenčkom si je potisnil pod srajco in naglo zapustil hišo. Vedel je, kam mora.

Lahko bi vzel moped, imel ga je, a potem bi ga ljudje opazili. Moral je biti neopazen. In zadnji del poti bi tako ali tako moral nadaljevati peš, moped bi moral pustiti kje ob kraju in bog ve, če bi tam ostal. Ljudje so si jemali, kar so našli ob cesti, tudi sam bi storil enako. Ne, moral je peš na pot.

Kljub pozni uri je bilo na ulicah še nekaj ljudi. Znancem je samo poki-mal in z nobenim se ni ustavil za pomenek. Že po prvih korakih od hiše ga je zavoj, ki si ga je stiskal pod pazduho, začel peči, kot da bi v resnici prenašal zavoj z žerjavico in ne otroškega bitja. Vroča mokrota, ki je prodirala skozi krpo, se je lepila na njegovo kožo in vsake toliko časa je začutil premikanje v zavoju. To ga je spravljal v grozo, še hujšo od tiste, ki jo je doživel ob pogledu na otroka.

– Napako sem naredil, že doma bi mu moral zaviti vrat, na domačem dvorišču, si je rekel. Laže bi bilo prenašati truplo kot pa živo bitje! Le kaj bo, če se dete začne oglašati, kaj bom naredil takrat?

Groza zaradi te nevarnosti in stud ob mokri gorkoti zavojja, ki ga je čutil na telesu, sta ga še bolj priganjala. Na drugi konec mesta je hitel, a moral je napraviti ovinek, če se je hotel izogniti branjevcem s sadjem in sladkarijami, ki so šele po polnoči pospravili svoje stojnice. Ob njih so se ustavljali ljudje in kak sosed bi ga zagotovo ustavil in povprašal, kam hiti z zavojem pod pazduho.

Obrobje mesta je že spalo, topla noč je bila, velika luna se je dvigala nad obzorjem in Maliku, ki je hitel po neosvetljenih predmestnih ulicah, razsvetljevala pot. Od nekod iz teme je pritekel proti njemu pes, a je vanj vrgel kamen, ga zadel v glavo in žival se je cvileč umaknila.

Morda se je pes hotel le poigrati, nič ni renčal – je pomislil – a zdaj ni imel časa, da bi se ukvarjal z njim. Moral je naprej, še naprej skozi labirinte neosvetljenih ulic in razbitih pločnikov, ki so se na koncu spremenili v luknjaste pasti, pri katerih je moral paziti, da si ne zvije ali zlomi noge. Potem je bilo tudi tega konec in pred njim se je odprla ravnica, iz katere so se dvigali kupi smeti. Bil je na mestnem smetišču; tja je bil namenjen.

Mesto je vsak dan izbruhnilo goro smeti in te gore so se kopičile na njegovem obrobju. Zavoj z otrokom bo odvrigel tja, med smeti, saj pravzaprav tako bitje, ki ni človek, tja tudi sodi. Le še pravi kraj mora najti, da zavojja ne najdejo ljudje, ki vsak dan prebrskajo nove kupe odpadkov.

Sledil je stezi ob smetišču; ko so se kupi smeti zredčili, se je steza začela izgubljati. Zdaj ga je rešila luna, ob njeni svetlobi se je izogibal kamnom in luknjam, ko se je prebijal k spodnjemu robu smetišča. Tiste kupe so ljudje že zdavnaj preiskali in ni bilo nevarnosti, da bi kdo naletel na odvrženi zavoj z otrokom. Splezal je na zadnji kup in se kot z vrha hribčka razgledal, kam naj odvrže tovor. Lahko bi ga zakopal v smeti, a bi moral jamo izkopati z rokami, to pa bi bilo nevarno: med smetmi so se zadrževali škorpijoni in kače in lahko bi ga kateri usekal v roko.

Odločil se je, da odvrže zavoj med grmovje, ki se je razraščalo spodaj ob vznožju. Tam so v zrak štrleli ostri robovi skal in otroka bo ubil že sam padec na te skale. Jutri, ko bo vzšlo sonce, ga bo izžgala vročina, preostalo pa bodo opravile podgane, ki jih je srečeval na poti do tja. Sploh se niso bale človeka in včasih je moral proti kateri breniti, da se mu je umaknila s poti. Da, tako bo napravil in vse bo prav. Jutri bo nov dan in groza te poti bo daleč za njim.

Zalučal je zavoj, videl, kako je izginil med grmovjem, počakal še trenutek, si obrisal mokre roke ob hlače, potem pa se vrnil domov. Tokrat se ni izognil mestnemu središču; zaželel si je sočne lubenice, s katero bi se odžejal. Hitel je, a je bil vseeno prepozen, nobenega branjevca ni bilo več na ulici. Zato se je napil vode iz pipe na tržnici in počasi odšel proti domači ulici.

Doma so že vsi spali, le ženska, ki je pomagala pri porodu, je kadila na hišnem pragu.

– Te ni nihče videl? ga je vprašala.

– Nihče. Na smetišče sem ga odvrigel, na starem delu, že jutri ga bodo pojedle živali ...

– Prav, je zadovoljno pokimala ženska. Če te bo kdo vprašal po otroku, povej, da je žena splavila, mrtev je prišel na svet. Takih zadev ni treba nikomur prijavljati niti preveč govoriti o njih. Kdor govori, zabrede v težave.

– Ne bom govoril nikomur, ji je obljubil Malik. Nočem težav.

– Prav, potem grem tudi jaz domov, je rekla ženska. Otroci spijo in porodnica tudi. Dala sem ji piti močan čaj in bo spala do poldneva. Ko se bo zbudila, se ne bo spomnila ničesar. In prav je tako, tudi ti pozabi na vse. Zjutraj, še preden se žena prebudi, pa pridem in hišo prekadim s kadilom. Da izženem duhove, ki so se naselili vanjo ...

Dvignila se je in odšla. Malik je še sam pokadil cigareto in popil kozarček žganja. Bil je pomirjen, vse je bilo prav in tudi bo prav. Žena je bila zdrava in je spala, otroci so bili zdravi in so spali, nesreča, ki je za

hip vdrla v hišo v podobi spačka, je izginila. Usoda jim je bila naklonjena.
Jutrišnji dan ga ni prav nič skrbel.

Bila je še noč, luna je zahajala in na svetu pod njo, ki je ugašal v njeni
pojemajoči svetlobi, je vladal mir.

Zdaj se je tudi Malik odpravil spat.